

РЕШЕНИЕ

№ 4193

гр. София, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 21.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3626** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано по жалба на Б. А. Б., гражданин на И., [дата на раждане] , чрез адв. М. А., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, срещу Заповед № УРИ 326з-492/22.03.2023г. на Т. П.-Г. - Началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР-Я., с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 1 на лицето е отнето правото на продължително пребиваване в Република България и е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната.

Жалбоподателят намира административния акт за незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Твърди, че не му е предоставена възможност да участва в административното производство, и не е уведомен за откритата процедура, което нарушило правото му на защита. Поддържа, че не е налице основание по чл.40, ал.1, т.1 ЗЧРБ за отнемане на правото му на пребиваване. Излага още, че процесната заповед е издадена въз основа на индивидуален административен акт, който не е влязал в сила и не е породил правните си последици. Твърди, че е нарушено и правото му на зачитане на личния и семейния живот по чл. 8, ал. 2 от КЗПЧОС. Претендира отмяна на оспорения акт. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. А., който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорената заповед.

Ответникът - Началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР-Я., редовно уведомен не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, се представлява от Прокурор П., която дава становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От административната преписка се установява, че Б. А. Б. е влязъл в Република България на 15.08.2021 г. през ГКПП - Аерогара С., с дългосрочна виза № BGR006550828, валидна до 11.02.2022г., с адрес на пребиваване [населено място], [жк], №1 А, [жилищен адрес]. Впоследствие е подал заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България и е получил статут на продължително пребиваващ чужденец в Република България с решение № 965604/17.02.2023г., с разрешен срок до 21 .02.2024г. на основание чл.24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ, в качеството си на търговски представител на чуждестранното търговско дружество ГИЛОН А. (1946) ООД, със седалище в И., вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата.

Жалбоподателят пребивава на адрес: област Я., общ. С., [населено място], [улица], от месец ноември 2022г., като жилището му е осигурено от израелската гражданка А. Е. Ш. Ба. Подава заявление за издаване на български личен документ „Разрешение за пребиваване" с № 66/21.02.2023г. При въвеждане на данни по подаденото заявление на 24.02.2023г., около 16:30 часа, в група „Миграция" на ОДМВР - Я., от автоматизираната информационна система АИС БДС излиза съобщение, че чужденецът е с наложена забрана за влизане в Р. България по чл.21а от ЗЧРБ. От последвалата проверка в АИС става ясно, че забраната е наложена във връзка с ДЗ № 3282Р-4614/15.02.2023 г. на ГД „Гранична полиция" - МВР, с информация, че Б. А. Б. е ангажиран към незаконна дейност по смисъла на чл.280 и чл. 281 от НК, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на лица от българо-турската граница на страната и извеждане от нея през българо-сръбската граница.

Във връзка с установеното въвеждането на данните за издаването на български личен документ е прекратено и е изготвена докладна записка от служителя, извършил проверките, с № 326р-4502/27.02.2023г., с която е предложено да бъде образувано административно производство за отнемане пребиваването в Р. България на основанията на чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Със съобщение с рег. №326000-1928/01.03.2023г. жалбоподателят е уведомен за започване на процедура по налагане на ПАМ „Отнемане на правото на продължително пребиваване на чужденец в Република България" на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и му е предоставена възможност да се запознае с материалите по преписката и да направи възражения в седмодневен срок от връчването на съобщението за започване на производството.

На 02.03.2023г. Б. А. Б. се е явил в група „Миграция" при ОДМВР - Я. заедно с преводача Д. Г. К., която е извършила устен превод от и на език, който чуждият гражданин е заявил, че владее (английски език). Разяснено му е, че спрямо него има наложена забрана за влизане в Р. България по чл.21а от ЗЧРБ, като тази принудителна мярка е наложена във връзка с ДЗ №3282Р-4614/15.02.2023г. на ГД „Гранична полиция" -МВР, във връзка с информация, че е ангажиран към незаконна дейност по

смисъла на чл. 280 и чл.281 от НК, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на лица от българо-турската граница на страната ни и извеждане от нея през българо-сръбската граница. Разяснено му е също, че наложената му мярка - забраната за влизане в Р. България се явява основание по чл.40, ал.1, т.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) за започване на настоящото административно производство по издаване на индивидуален административен акт - „Отнемане правото на продължително пребиваване на чужденец в Република България“, както и, че в седем дневен срок има възможност да заяви своите възражения. Горното е докладвано за сведение и по компетентност от инспектор С. Д. в докладна записка с рег. № 326р-5072 от 06.03.2023г.

С възражение с вх. № 326000-2140/08.03.2023 г. жалбоподателят посочва, че не е запознат с материалите по преписката и възражава срещу започналата процедура по чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ. В отговор на същото е изготвено и връчено на 08.03.2023 г. съобщение рег. № 326000-2 145/08.03.2023г., по описа на ОДМВР Я., с което е поканен да се запознае с материалите по административната преписка в група „Миграция“ при ОДМВР - Я..

На 09.03.2023г. в група „Миграция“ ОДМВР - Я., видно от декларация, подписана от жалбоподателя, в присъствието на адвокат С. Т. са предоставени материалите по административното производство за запознаване, след което е подписал декларация, че се е запознал с материалите по преписката във връзка с процедура по налагане на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на продължително пребиваване на чужденец в Р. България“, започнала спрямо него, както и с обстоятелството, че тази процедура е започнала във връзка с това, че му е наложена мярка „Забрана за влизане в Република България“ на основание чл.21а от ЗЧРБ от Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР.

При тази фактическа обстановка от страна на Началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР-Я. е издадена оспорената Заповед № УРИ 326з-492/22.03.2023г., с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“ и е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната. Актът е мотивиран с обстоятелствата, изложени в докладна записка № 326р-4502/27.02.2023г. на инспектор в група „Миграция“ при ОДМВР Я. и установените обстоятелства, изложени в последващите докладни записки, част от административната преписка.

В съдебното производство са представени и приети доказателства във връзка и установяващи, че жалбоподателят живее на семейни начала с Е. Ш.-Ба А., гражданка на И., с която има сключен предбрачен договор от 25.11.2020г., нотариално заверен, завещание от същата, нотариално удостоверение, с апостили и легализиран превод, на която е предоставено разрешение за постоянно пребиваване в България, №70124374. Представен е и Сертификат № 3533/11.11.2022г. изд. от Б., удостоверяващ, че Е. Ш.-Ба А., е представител по пълномощие на търговско представителство с наименование Гилон А., със седалище И., в Република България.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на 27.03.2023г. на жалбоподателя лично в присъствието на преводач. Жалбата, по която е образувано настоящото производство е депозирана пред административния орган на 07.04.2023г.

и чрез него до съда на 13.04.2023г., видно от поставения върху същата входящ № 14717, поради което същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно пряко от него, поради което същата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на Столичната и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид принудителни административни мерки. По делото е приложена заповед № 3263-96/15.01.2021г. на Директор на ОДМВР-Я., от която е видно, че той оправомощава началника на група „Миграция“ при ОДМВР-Я., старши инспектор Т. П.-Г. да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по Глава пета, Раздел I от ЗЧРБ.

Съдът противно на релевираните в жалбата възражения, счита, че липсват допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения. Видно от приложените по делото доказателства със съобщение с рег. №326000-1928/01.03.2023г. жалбоподателят е уведомен за започване на процедура по налагане на ПАМ „Отнемане на правото на продължително пребиваване на чужденец в Република България“ на основание чл.40, ал.1, т.2 от ЗЧРБ и му е предоставена възможност да се запознае с материалите по преписката и да направи възражения в седмодневен срок от връчването на съобщението за започване на производството. В следствие след подаденото от него възражение с вх. № 326000-2140/08.03.2023г., на 09.03.2023г. в група „Миграция“ ОДМВР - Я., видно от декларация, подписана от жалбоподателя, в присъствието на адвокат С. Т. са предоставени материалите по административното производство за запознаване. Самата заповед е издадена в надлежната писмена форма, съдържа всички реквизити по чл. 59 от АПК. Крайният административен акт е съобщен на адресата си на разбираем за него език, което обстоятелство не се опровергава по делото, а и се удостоверява поставен подпис на самото засегнато лице относно факта, че същото е запознато със съдържанието на заповедта. Ето защо, Съдът приема извод, че няма допуснати съществени процесуални нарушения, както на изискванията за форма и съдържание на акта, така и на тези относно установяване на обективната действителност.

При издаването на оспорения акт не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 20 - 22, както и в случаите по чл. 26, ал. 3. В чл. 10, ал. 1, т. 14 от ЗЧРБ, е предвидено издаването на отказ, съответно отнемане на правото на пребиваване, когато чужденеца е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по чл. 21а, ал. 1 от закона. Основателни са аргументите на процесуалния представител на ответника, че в конкретния случай жалбоподателят е включен в

информационния масив на нежеланите за страната чужденци по чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ. Видно от приложената по делото докладна записка с рег. № 3282р-4614 от 15.02.2023г. е предложено жалбоподателят да бъде включен в информационния масив на нежеланите в страната чужденци на основание чл. 31а, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, във връзка с постъпила информация, обобщена в справка рег. № 3282р-3284/02.02.2023г. по описа на ГДГП-МВР за лица, ангажирани към незаконна дейност по смисъла на чл. 280 и чл. 281 от НК, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на лица от българо-турската граница и извеждането им през българо-сръбската граница. В последствие при проверка в автоматизираната информационна система АИС БДС излиза съобщение, че спрямо жалбоподателя е наложена забрана за влизане в страната на основание чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ.

При това положение, безспорно са налице законовите предпоставки, за отнемане правото на пребиваване в Република България.

Трябва да се има предвид, че нормата на чл. 40, ал. 1 от ЗЧРБ е императивна по своя характер. Административният орган действа при условията на обвързана компетентност, т. е. той не разполага с избор между юридически равностойни варианти, а има само едно възможно законосъобразно решение. Административният орган прави не преценка, а само проверка дали са налице условията и предпоставките, визирани в хипотезата на правната норма и действа по нормативно предписания му начин. Административният орган извършва само констатация относно материалното съществуване на фактите, чиято правна квалификация вече е направена от закона. След като безспорно жалбоподателя е включен в нежеланите на територията на Република България чужденци, административният орган е следвало единствено да постанови отнемане на пребиваването, каквото е и направено.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи, че с оспорената заповед не е взето предвид семейното положение на жалбоподателя, тъй като както беше посочено по-горе, административният орган в случая действа в условията на обвързана компетентност. Действително, разпоредбата на чл. 8, § първи от КЗПЧОС регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според чл. 8, § втори на КЗПЧОС, намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Видно от така очертаните рамки, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата, това се налага в защита на обществената сигурност, след като жалбоподателят, по съображения от друг орган е включен в списъка на нежеланите в страната чужденци.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона по смисъла на чл. 146 от АПК. Не се установиха основания за законосъобразност, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143,

ал. 1 от АПК, Административен съд София - град, I-во отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. Б., гражданин на И., [дата на раждане] , чрез адв. М. А., срещу Заповед № УРИ 326з-492/22.03.2023г. на Т. П.-Г. - Началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР-Я., с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“ и е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: